

UZASADNIENIE

Fakty:

1. Dnia 08/11/2013 o godzinie 18:15 we W. przy ul. (...) doszło do zdarzenia drogowego. W zdarzeniu tym kierujący **F. nr rej. (...)**, jadąc w nocnych warunkach, po parkingu, dodatkowo oślepiiony przez światła innego pojazdu uderzył przednim, prawym narożem w przednie, lewe naroże **C. nr rej. (...)**. Spowodował tym samym uszkodzenie obu pojazdów. U C. powstały następujące uszkodzenia: lewy błotnik, lewy i prawy reflektor, pokrywa silnika, krata wlotu powietrza i przedni zderzak. Ujawniły się, także problemy ze wspomaganiem układu kierowniczego. Uszkodzenie powstałe w F. to: przedni prawy błotnik, prawy reflektor i przedni zderzak. Uszkodzenie obu pojazdów powstały na skutek tej kolizji. **Koszt naprawy C. po szkodzie**, aktualnej na czas jej powstania, przy uwzględnieniu cen oryginalnych zamiennych części producenta pojazdu sygnowanych jego marką oraz cen robocizny w nieautoryzowanych warsztatach naprawczych **wynosił 23.601,41 PLN brutto** [k. 127-136].
2. C. w dacie zdarzenia był własnością powoda (...) sp. z o.o. w W.. F., którym kierował sprawca zdarzenia, w jego dacie był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów u pozwanego (...) S.A. V. (...) w W. [fakty bezsporne].
3. **Dnia 12/11/2013** powód zgłosił szkodę pozwanemu, którą pozwany zarejestrował jako sprawę nr 01/ (...) [akta szkody zapisane na płycie CD, k. 122].
4. Pozwany **10/12/2013** odmówił powodowi wypłaty odszkodowania. **Pouczył powoda, że przysługuje mu prawo pisemnego odwołania od decyzji do jego jednostki organizacyjnej, która wydała decyzję.** Jednocześnie poinformował powoda o jego prawie do dochodzenia roszczeń na sądowej drodze [k. 28; akta szkody zapisane na płycie CD, k. 122].
5. Na potrzeby odwołania się od ww. negatywnej decyzji powód 02/12/2013 zlecił firmie (...) sp. z o.o. w W. [dalej (...)] wykonanie prywatnej opinii. D. 20/12/2013 sporządziła opinię [k. 29-53; akta szkody zapisane na płycie CD, k. 122].
6. Za opracowanie prywatnej opinii D. wystawił powodowi 2 faktury VAT, tj. kolejno z 10/12/2013 i 23/12/2013. Powód 17/12/2013 i 31/12/2013 opłacił obie faktury. Łączny koszt poniesiony przez powoda z tego tytułu wyniósł **1600 PLN** [k. 59-60; nadto fakt bezsporny].
7. Pismem z 07/01/2014 powód zwrócił się do pozwanego o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do pisma dołączył prywatną opinię. Pismo w dniu 08/01/2013 wypłynęło do pozwanego [akta szkody zapisane na płycie CD, k. 122].
8. **W związku z toczącym się postępowaniem odwoławczym, w dniu 27/01/2014 pozwany zlecił wykonanie prywatnej opinii.** Polecił ustosunkowanie się do prywatnej opinii dołączonej przez powoda do jego odwołania [akta szkody zapisane na płycie CD, k. 122].
9. Pozwany w dniu **05/02/2014** poinformował powoda, że po ponownej analizie akt szkody i prywatnej opinii powoda podtrzymuje odmowną decyzję z 10/12/2013. Poinformował powoda o sądowej drodze dochodzenia roszczeń [k. 54; akta szkody zapisane na płycie CD, k. 122].
10. W związku z uszkodzeniem C. powód wynajął pojazd zastępczy. Najem trwał od 10/11/2013 do 07/02/2014, czyli 89 dni. **Powód zakończył wynajmowanie pojazdu zastępczego w związku z doręczeniem mu negatywnej decyzji powoda, opisaney w pkt 9. powyżej [niesporne, k. 104].** Dobowa stawka najmu wynosiła 280 PLN netto + 23% VAT. Razem koszt najmu poniesiony przez powoda wyniósł 30.651,60 PLN brutto, tj. 24.920 PLN netto + 5731,60 PLN VAT [k. 58; nadto fakt bezsporny].

11. Dnia **06/02/2017** powód wystąpił do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie z wnioskiem o zawiązanie do próby ugodowej przeciwko pozwanemu. Zażądał zapłaty odszkodowania i zadośćuczynienia w kwocie 100.000 PLN w związku ze zdarzeniem z 08/11/2013. **Dnia 05/06/2017 stwierdzono, że nie doszło do zawarcia ugody** [k. 1-2, 5, 9, 28 akt VI Co 377/17].

Dowody:

Stan faktyczny ustalono w oparciu o dowody z pisemnej opinii biegłego i prywatnych dokumentów. W ustaleniach posłużono się również aktami szkody. Fakty bezsporne uwzględniono zgodnie z art. 229 i 230 k.p.c.

Strony nie zakwestionowały opinii biegłego [k. 143, 147, 159]. Opinia została sporządzona rzetelnie. Zawarte w niej wywody są jasne i logiczne. Wnioski wyprowadzone przez biegłego nie budzą wątpliwości.

Pozwany podniósł, że samo przedstawienie przez powoda faktury za najem pojazdu zastępczego, tj. prywatnego dokumentu w rozumieniu art. 245 k.p.c., nie stanowi jeszcze wystarczającego dowodu potwierdzającego, że czas i koszt najmu był konieczny i uzasadniony [k. 74-77].

Zarzut pozwanego jest nieuzasadniony. Skoro pozwany twierdzi, że czas i stawka najmu określone w fakturze VAT nr (...), wystawionej przez wynajmującego są wygórowane, powinien dowieść swoje twierdzenie w tej kwestii [k. 58; art. 6 § 2 w zw. z art. 232 k.p.c.]. Jednak ze strony pozwanego, nie wyszła w tym celu stosowna inicjatywa dowodowa [k. 70-70v].

W takim wypadku zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. uznano ww. fakturę za pełnoprawny i dostateczny środek dowodowy. Na jego podstawie ustalono, że dobowy stawka najmu pojazdu wyniosła 280 PLN netto + VAT. Z kolei czas najmu wyniósł 89 doby.

Prawo:

I. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia [k. 71-74].

II. Roszczenie poszkodowanego do ubezpieczyciela o odszkodowania z umowy ubezpieczenia OC pojazdu przedawnia się z upływem 3 lat od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia [art. 442¹ § 1 w zw. z art. 819 § 2 k.c.].

III. Terminy na wypłacenie odszkodowania z umowy OC pojazdu mechanicznego reguluje art. 14 ust. 1 – 3 ustawy z 22/05/2003 o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych [dalej „ustawa”].

IV. Poza przypadkami z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia roszczenia o świadczenie do ubezpieczyciela przerywa się także przez zgłoszenie ubezpieczycielowi tego roszczenia lub przez zgłoszenie zdarzenia objętego ubezpieczeniem. **Bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo od dnia, w którym zgłaszający roszczenie lub zdarzenie otrzymał na piśmie oświadczenie ubezpieczyciela o przyznaniu lub odmowie świadczenia** [art. 819 § 4 k.c.].

V. Termin przedawnienia roszczenia powoda przeciwko pozwanemu rozpoczął się 08/11/2013. Tego dnia powód wiedział o szkodzie w C. i o tym, że do jego naprawienia zobowiązany jest pozwany.

1. Powód 12/11/2013 zawiadomił o szkodzie pozwanego. Nastąpiło przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczenia.

2. Trzyletni termin przedawnienia rozpoczął biec na nowo po doręczeniu powodowi decyzji pozwanego z dnia 05/02/2014, wydanej przez niego w postępowaniu likwidacyjnym na skutek odwołania powoda od decyzji z 10/12/2013. Zarówno z twierdzeń stron, jak również z przeprowadzonych dowodów nie wynika kiedy decyzja

pozwanego z 05/02/2014 została doręczona powodowi. Niemniej najpóźniej mogło się to stać 07/02/2014. Powód, bowiem tego dnia zakończył najem pojazdu zastępczego [k. 104].

3. Pozwany nie ma racji twierdząc, że bieg przedawnienia rozpoczął się na nowo na skutek jego decyzji z 10/12/2013. To nie było jeszcze zajęcie ostatecznego stanowiska względem roszczenia powoda. Wówczas postępowanie likwidacyjne nie skończyło się definitywnie [zob. wyrok Sądu Najwyższego z 19/12/2019, IV CSK 472/18].

4. O tym, że decyzja pozwanego z 10/12/2013 nie była ostateczna świadczą dwa fakty. Po pierwsze, pouczenie powoda o przysługującej mu pisemnej procedurze odwoławczej od decyzji **do jednostki organizacyjnej, która wydała decyzję [patrz pkt 4 stanu faktycznego]**. Po drugie, zlecenie przez pozwanego 27/01/2014 na skutek odwołania powoda drugiej prywatnej opinii. W związku z tym bezsporne jest, że po wydaniu decyzji z 10 grudnia 2013r. pozwany czynił dodatkowe ustalenia faktyczne, przeprowadzał dodatkowe postępowanie wyjaśniające. **Dla Sądu oczywiste jest wobec tego, że zarówno powód, jak i pozwany nie traktowali decyzji z dnia 10 grudnia 2013r. jako ostatecznej.** Dopiero w toku tego postępowania pozwany zmienił stanowisko, gdyż tylko w ten sposób mógł dążyć do wykazania, że roszczenie powoda jest przedawnione. Takie postępowanie pozwanego nie jest uczciwe.

5. W takim razie uznano, że pozwany ostateczne stanowisko względem roszczenia powoda wyraził dopiero w decyzji z 05/02/2014. Wydanie tej decyzji było poprzedzone ponownym zapoznaniem się przez pozwanego z aktami szkody i skonfrontowaniem tego z prywatną opinią powoda. Dopiero w tej decyzji pozwany ostatecznie uznał, że powodowi nie przysługuje odszkodowanie.

6. W tej decyzji nie było już także pouczenia dla powoda o prawie do kolejnego odwołania **do jednostki organizacyjnej, która wydała decyzję**. Pismo z 05/02/2014 poza odmowną decyzją zawierało jeszcze tylko pouczenie o możliwości dochodzenia roszczeń na drodze sądowej.

7. Zatem, zestawiając ostateczną decyzję pozwanego z 05/02/2014 z datą zakończenia najmu pojazdu zastępczego przez powoda, tj. 07/02/2014 uznano, że od tej ostatniej daty rozpoczął biec na nowo bieg przedawnienia roszczenia powoda względem pozwanego.

8. Trzy lata tego terminu upływały zatem 07/02/2017 [art. 112 k.c.]. Powód, występując 06/02/2017 [data nadania przesyłki] z wnioskiem o zawiązanie do próby ugodowej przeciwko pozwanemu, wnosząc o zapłatę odszkodowania za zdarzenie drogowe z udziałem jego C. skutecznie przerwał bieg terminu przedawnienia [art. 123 § 1 pkt 1 k.c.].

9. Do 04/06/2017 przedawnienie nie biegło na nowo. Zaczęło biec znowu od 05/06/2017, tj. od zakończenia sprawy VI Co 377/17 – niedojście do zawarcia ugody sądowej [art. 124 § 2 k.c.].

10. Termin przedawnienia roszczenia upływał 05/06/2020. Powód tego dnia złożył pozew o zapłatę przeciwko pozwanemu [data nadania przesyłki, k. 8]. Pozew mimo braków został uzupełniony w terminie [k. 9, 15, 18, 19-24, 62; art. 130² § 2 i art. 130^{1a} § 3 k.p.c.]. Wywołuje skutki prawne od daty jego pierwotnego wniesienia. Termin przedawnienia roszczenia nie został przekroczony. **Roszczenie powoda nie jest przedawnione. Zarzut pozwanego jest bezpodstawny.**

VI. Zasada [podstawa] odpowiedzialności pozwanego za szkodę powoda z 08/11/2013 wydaje się nie być sporna. W odpowiedzi na pozew pozwany kwestionuje okres najmu, stawkę najmu, koszt prywatnej ekspertyzy, czy rzeczywisty koszt naprawy auta. Niemniej pozwany utrzymywał, że do uszkodzenia C. nie mogło dojść z winy kierującego F., który to pojazd był wtedy ubezpieczony u niego od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów.

VII. Pozwany nie ma racji. Na podstawie opinii biegłego ustalono, że zdarzenie z 08/11/2013, z godziny 18:15, z W. polegało na tym, że kierujący F. uderzył w C., powodując ich uszkodzenia. Na skutek tego zdarzenia w C. powoda powstała szkoda, którą pozwany jest zobowiązany naprawić. Przeciwnie twierdzenia pozwanego w tym zakresie nie zostały dowiedzione.

VIII. Podobnie jest z kosztami naprawy C.. Powód za sprawą dowodu z opinii biegłego udowodnił, że koszt naprawy C. po szkodzie z 08/11/2013 wynosił 23.601,41 PLN. Dowód ten został uznany za wiarygodny. Pozwany nie zgłosił do niego zastrzeżeń i uwag. Twierdzenie pozwanego o niewykazaniu przez powoda rzeczywistych kosztów naprawy C. są nieuzasadnione [k. 78v-81]. **Tym niemniej powód z tego tytułu dochodzi od pozwanego zapłaty odszkodowania w kwocie niższej, tj. 19.746,38 PLN** [k. 5, 53].

IX. Spór ogniskował się również wokół czasu i stawki najmu pojazdu zastępczego

X. Twierdzenia pozwanego, że najem pojazdu zastępczego trwający 89 dni przy stawce najmu wynoszącej 280 PLN netto + VAT za dobę jest wygórowany, nie zostały przez niego udowodnione. Wobec tego jako uzasadnione przyjęto 89 dni okresu najmu [tj. od 10/11/2013 do 07/02/2014] i 280 PLN netto + VAT dobowej stawki. Za podstawę takiego ustalenia posłużył dowód z faktury VAT nr (...) z 07/02/2014. **Koszt wynajmu pojazdu zastępczego poniesiony przez powoda wyniósł 30.651,60 PLN brutto** [24.920 PLN netto + 5731,60 PLN VAT, tj. 89 dni * 280 PLN netto stawki]. Pozwany nie wykazał, że powód nie opłacił faktury VAT z 07/02/2014 na rzecz wynajmującego zastępczy pojazd.

XI. Pozwany zakwestionował, także zasadność zasądzenia na rzecz powoda kosztów prywatnej opinii [k. 77v-78].

XII. Zarzut pozwanego nie zasługiwał na uwzględnienie. Poszkodowanemu z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii rzeczoznawcy, **jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania** [uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z 02/09/2019 r. III CZP 99/18].

XIII. Zlecenie przez powoda sporządzenia prywatnej opinii było potrzebne. Po pierwsze stanowiła ona podstawę odwołania się powoda od decyzji pozwanego w ramach postępowania likwidacyjnego. Po drugie dawała ona powodowi wiedzę, że uzyskanie od pozwanego w postępowaniu sądowym odszkodowania jest realne. Powód wykazał, że zlecenie opracowania opinii kosztowało go 1600 PLN.

XIV. Podsumowując powodowi należy się od pozwanego łącznie 51.997,98 PLN odszkodowania [**pkt I wyroku**]. Na ustalone odszkodowanie składają się: 19.746,38 PLN kosztów naprawy C., 30.651,60 PLN kosztów wynajmu auta zastępczego i 1600 PLN kosztów wykonania prywatnej opinii. Pozwany nie wypłacił powodowi żadnego odszkodowania [k. 153].

XV. Roszczenie odsetkowe nie zostało zgłoszone właściwie. Żądanie ustawowych odsetek [w brzmieniu art. 481 k.c. przed 01/01/2016] od całej kwoty roszczenia głównego już od 10/12/2013 było niezasadne [k. 153]. Domaganie się odsetek od daty pierwszej decyzji pozwanego z postępowania likwidacyjnego uznano za przedwczesne. W związku z czym ustawowe odsetki od kwoty 21.346,38 PLN [19.746,38 + 1600] zasądzono od 06/02/2014, tj. od daty bezpośrednio następującej po ostatecznej decyzji pozwanego z 05/02/2014. Natomiast ustawowe odsetki od kwoty 30.651,60 PLN zasądzono od 07/02/2014, tj. od daty kończącej najem zastępczego pojazdu.

XVI. W pozostałym zakresie roszczenie odsetkowe podlegało oddaleniu [pkt II wyroku].

XVII. O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 zd. 2 k.p.c. Powód uległ tylko częściowo w zakresie odsetkowego roszczenia. Zasądzono od pozwanego na rzecz powoda koszty wyniosły 8000 PLN, w tym: 2600 PLN opłat od pozwu [k. 14], 1000 PLN zaliczki na biegłego [k. 109] oraz 4400 PLN wynagrodzenia adwokata [k. 25, 3] Jednak zgodnie z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22/10/2015 w sprawie opłat za czynności adwokackie stawka minimalna wynosi 5400 PLN. W związku z czym właściwa wysokość kosztów procesu należna powodowi od pozwanego winna wynosić 9000 PLN [2600 + 1000 + 5400].

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)